ROČNÍK 94 2024

rozsévač rozsievač

4
APRÍL
DUBEN

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Oni budú dedičmi zeme

Som tichý a pokorný srdcom

Nádej vzkriesenia

Nikdo nemá větší lásku

Portrét kresťana

Blahoslavení tichí, krotkí

Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme (Mt 5,5).

WWW.BAPTIST.SK/ROZSIEVAC

OSLAVA V PREŠOVE

V neděli 18. 2. 2024 jste ve sboru slavili?

Áno, spomínali sme na začiatky misijnej práce v Prešove. Začínali sme pred dvadsiatimi piatimi rokmi.

Jaké byly vaše začátky a kde se scházeli první členové?

Začiatky našej misijnej práce boli na Sídlisku III. v priestoroch tanečného súboru Šarišan, kde sme získali prenajatú sálu od mesta Prešov. Stretnutia sa konali jedenkrát do týždňa. To boli naše prvé stretávania.

Co se událo, jak byl sbor založen?

Práca v Prešove bola spoločnou víziou duchovných pracovníkov košického a popradského zboru BJB. Ich túžbou bolo začať úplne novú misijnú prácu v treťom najväčšom meste Východného Slovenska, v Prešove, ktoré sa nachádza medzi Košicami a Popradom.

Kdo a jak byl povolán k vedení a hlásání Božího slova?

Na stretnutia jedenkrát do týždňa v podvečerných hodinách sme pripravovali program na rôzne zaujímavé témy z Božieho slova. Odzneli aj osobné svedectvá a výzvy k obráteniu. Neraz tomu predchádzala evanjelizačná práca na ulici či medzi mladými ľuďmi na sídlisku s pravidelným pozývaním na evanjelizačné večery. K vedeniu tejto misie bola povolaná Milka Lapčáková, misijná pracovníčka košického zboru BJB.

Jakým způsobem předávali lidem ve městě evangelium, podle čeho postupovali?

Kontakty s ľuďmi sa konali rôzne, a to cez osobné pozvania, letáky, verejné plagáty. Pozývali sme ľudí na premietanie filmov s evanjelizačným slovom; na koncerty rôznych kresťanských kapiel i pod holým nebom; kresťanské muzikály; kresťanské športové podujatia. Konali sa prednášky na mnohé aktuálne témy a pripravovali sme stretnutia so zaujímavými hosťami. Ďalej to bola práca s deťmi a mládežou na sídlisku. Evanjelium sa šírilo aj cez anglickú konverzáciu, vďaka našim hosťom z USA počas prázdnin, ale aj cez angličtinu našich lektorov ponúknutú na rôznych školách.

Kolik bylo na začátku členů a jakým způsobem sbor rostl a rozvíjel se v duchovní oblasti?

Na začiatku tejto práce boli v Prešove dve rodiny, ktoré boli členmi košického zboru, rodina Smolníkovcov a Balážovcov, teda štyri osoby. K práci sa pridala košická mládež, ktorej veľmi aktívne pomáhala aj mládež z popradského zboru. Pravidelne každý týždeň cestovali do Prešova, a spolu sa podieľali na týchto programoch. Na večerné stretnutia začali prichádzať medzi nás noví mladí ľudia a títo zase pritiahli ďalších. Takto vznikli dokonca aj úplne nové manželstvá a rodiny s deťmi a stali sa základnými stĺpmi nášho zborového členstva, čo pretrváva až dodnes.

Jak rostl sbor dál?

Naše spoločenstvo pomaličky narastalo a veriaci v ňom rozpoznali potrebu stabilizovať túto misijnú prácu v Prešove, a preto navrhli kazateľskému páru Lapčákovcov presťahovať sa z Košíc priamo do Prešova, spočiatku aspoň na jeden rok podľa finančných možností. Pozvanie prijali a Pán Boh dovolil, aby tam zostali až doteraz. Od 1. januára 2023 sme sa stali samostatným cirkevným zborom BJB.

V jakých prostorách dnes sbor sídlí?

Dnes sa stretávame na najväčšom z prešovských sídlisk, na Sekčove, v priestoroch kresťanského klubového centra D.E.P.O. (Dôvera, Empatia, Priateľstvo, Ochrana) pre sídliskovú mládež. Tieto priestory nám začínajú byť tesné. Stretáva sa nás tam asi tridsať ľudí a spoločenstvo narastá. Príde čas, keď si budeme musieť nájsť opäť väčšie a vyhovujúcejšie priestory pre našu duchovnú prácu a spoločné bohoslužby. Za všetko patrí vďaka nášmu Pánovi!

Rozhovor s br. kazatelem Michalem Lapčákem vedla Marie Horáčková

ÚVODNÍK
SILA KROTKOSTI

Tie dve slová, ktoré som dal do nadpisu, spolu akosi nepasujú. Vlastne celé blahoslavenstvo,o ktorom v tomto čísle nášho časopisu uvažujeme (rovnako ako všetky blahoslavenstvá), akosi nezapadá do „normálneho" myslenia človeka, do toho, čo nám hovorí naša životná skúsenosť. Veď krotkí a tichí predsa nič nedosiahnu, nieto ešte, že by mali zdediť a vlastniť zem. Grécke slovo použité v originálnom texte znamená krotký, tichý, mierny, skromný, ohľaduplný, zdvorilý, pokorný, a preto sebaovládajúci sa.

Svet a ľudia v ňom dnes uvažujú v kategóriách moci, sily, schopností, presadenia svojich práv, agresívnosti. Takýmto spôsobom sa podľa „normálnych" svetských predstáv dá niečo dobyť, niečo získať do vlastníctva. Čím viac sa budeš presadzovať, čím viac uplatníš svoje názory, čím viac ukážeš svoju silu a schopnosti, tým je pravdepodobnejšie, že dosiahneš úspech. Toto blahoslavenstvo nám opäť pripomína, že kresťan nie je z tohto sveta, je občanom iného kráľovstva, kráľovstva Božieho, kde platia iné zákony.

Krotký, tichý dokáže byť človek, ktorý je zároveň pokorný, ktorý si uvedomuje a vyznáva svoju hriešnosť a slabosť. Preto nie je na seba citlivý, keď iní ľudia o ňom hovoria zlé či nepravdivé veci. Vie, že len Boh pozná skutočný stav jeho srdca, jeho skutočné motívy, tie dobré i zlé. Rovnako je to aj v prípade iných ľudí, preto dokáže byť vo vzťahu k nim krotký. Ten, kto je skutočne krotký, tichý, ten si ustavične uvedomuje, že Boh i ľudia o ňom zmýšľajú ešte stále lepšie, ako si zasluhuje. Krotký človek sa nemusí za každú cenu obhajovať a presadzovať svoje práva, neupadá do sebaľútosti, ale ani nie je pyšný na seba a svoje schopnosti.

Na druhej strane nie je slabochom, ktorý neustále robí kompromisy a ustupuje z Božích hodnôt a princípov, len aby bol pokoj, aby s každým vychádzal dobre. Nie je ľahostajný k nespravodlivosti, k hriechu okolo seba a nie sú mu ukradnutí, ľahostajní ani ľudia okolo neho. Nie je mu jedno, že idú do zatratenia, lebo nepoznajú cestu záchrany v Pánovi Ježišovi.

Samozrejme, že najväčším príkladom krotkosti a tichosti je samotný náš Pán Ježiš. On nielen niečo prikázal, On to aj sám ako prvý žil. Vidíme to v celom Jeho živote – v tom, ako reagoval na kritiku, posmech, utrpenie a mučenie. Právom označil seba za „tichého a pokorného srdcom" a vyzval nás, aby sme sa od Neho učili krotkosti a tichosti: „Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som krotký a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie pre svoje duše" (Mt 11, 29).

POKRAČOVANIE NA ĎALŠEJ STRANE

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllős **Šéfredaktorka**: Marie Horáčková,
e-mail: majka1.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, **Grafické spracovanie**: Maroš Kohút
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia/administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka
SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2,40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK3509000000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR**: Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk
ČR: Cena výtisku: 650,- Kč na rok (59,10 Kč/ kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. Objednávky ČR: BJB, výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz
Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia:
Predplatné: 26,-€ za rok + aktuálne poštovné 24,-€.
Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu:
IBAN SK3509000000000011489120, SWIFT: **GIBASKBX**
Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky:
Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika.
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce.
Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

OBSAH

Oslava v Prešove 2
Sila krotkosti Úvodník 3
Blahoslavení tiší a krotcí 4
Oni budú dedičmi zeme 5
Som tichý a pokorný srdcom 6
Vzpomínka na Cyrila Burgeta 7
Životné jubileum br. kaz. Pavla Hanesa 8
Jonáš 10
Šokujúca milosť 12
Modlitebné stretnutie v Nesvadoch 13
Prázdne divadlo 14
Spomienka na Petra Synovca 15
S Ježíšem v kuchyni
Jak to tehdy bylo 16
Misijní konference Zeptali jsme se za vás 17
Čo nám priniesol rok 2023 18
S Ním, Skye Jethani ZAČIATOK KONCA 19

„Pokorní však budú vlastniť zem a budú sa radovať z hojnosti pokoja“ (Ž 37, 11).

„Ale pokorní obdrží zemi a bude je blažit dokonalý pokoj“ (Ž 37, 11).

„Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme“ (Mt 5, 5).

„Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví“ (Mt 5, 5).

„Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci, a nájdete si odpočinutie duše“ (Mt 11, 29).

„Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce a naleznete odpočinutí svým duším“ (Mt 11, 29).

Pravú krotkosť môžeme vidieť aj na príkladoch iných ľudí v Písme, ako boli Abrahám, Mojžiš, Dávid, Štefan, Pavol a ďalší. Božie slovo nám ukazuje, ako dokázali krotko reagovať, keď im ľudia krivdili, bojovali proti nim, ohovárali ich, bili ich, ba dokonca v prípade Štefana ho aj zabili, kvôli Božej pravde. Boli krotkí, lebo nebojovali za seba a nepresadzovali svoje práva, ale boli rozhodní a silní, keď išlo o Božiu pravdu, Božie kráľovstvo, Božie veci.

Tichosť, krotkosť, ako črta charakteru kresťana uvedená v tomto blahoslavenstve, nie je slabošstvo, ale môže byť spojená s veľkou autoritou a mocou. Tichý človek môže byť rozhodným zástancom pravdy. Platí aj to zasľúbenie, že takíto ľudia budú nakoniec dedičmi zeme. Božie kráľovstvo nakoniec v plnosti zavládne a tí, ktorí sú už teraz jeho občanmi, skutočne zdedia zem. Naša budúcnosť a dedičstvo u Pána sú isté a večné. Môžeme byť krotkí a tichí, a pritom silní a nemusíme si násilím a nečestnými, bezbožnými spôsobmi získavať čokoľvek na tejto zemi, čo je aj tak len dočasné a pominuteľné.

Ján Szőllős

BLAHOSLAVENÍ TIŠŠÍ A KROTCÍ

Přídavné jméno krotký se dnes už velmi málo používá. Možná je to tím, že člověk ve své podstatě nechce být krotký ani tichý ani pokorný. Domnívá se, že by jeho osobnost ztratila svoji velikost či autoritu, myslí, že tímto způsobem nedosáhne žádného úspěchu. Dnes platí ve světě „ostré lokty“, agresivita, prosadit se a zvýšeným hlasem patřičně vyzvednout svoje schopnosti. V království Božím však platí jiné zákony. Skutečný křesťan je pro svět záhadou. Lidé se ho ptají, jak je možné takto žít. Pokud nejsme pro svět záhadou a problémem, vypovídá to o tom, že svou víru vyznáváme jen velice slabě. Toto blahoslavenství je stejně jako ostatní v naprostém protikladu s myšlením světa. Zemi však podle tohoto blahoslavenství obdrží ti, kdo jsou krotcí a tišší. Toto blahoslavenství nám opět připomíná, že křesťan není z tohoto světa, je občanem jiného království. I v době Pána Ježíše byl tento výrok pro posluchače překvapením. Židé měli o království svoje materialistické a vojenské představy. Musíme si přiznat, že toto blahoslavenství je v protikladu i k tomu, co se často děje i v Církvi. I Církev v minulosti zvažovala a uvažuje v kategoriích dobývání světa. V minulosti přímo ve snaze získat světskou politickou moc a dnes se prosazuje myšlenka boje s hříchem, dobývání světa prostřednictvím velkých a mocných organizací. Pán Ježíš však blahoslaví tichým a krotkým. Ne těm, kdo důvěřují své vlastní síle, vlastnímu organizování, svým schopnostem. Křesťané získávají svět tím, že budou žít podle blahoslavenství.

CO S TÍM DNES?

Proč je blahoslavené být tichým a krotkým? Jsi tichý a krotký tak, jak to učil Pán Ježíš? V jakých věcech a okolnostech zapomínáš být tichý, krotký, pokorný a trpělivý? Stejně jako všechna blahoslavenství, i tichost je darem Božím. Nebo si myslíš, že jsi ji získal svou moudrostí, svými schopnostmi? Říkáš, že máš prudkou povahu, že s tím nic nenaděláš, že už takový jsi a nelze to změnit? Toužíš být tichý a krotký? Jak se mohu stát tichým a krotkým? Tím, že se nebudu snažit jednat ve vlastní síle, ale budu trávit dostatek času s Bohem, u Jeho Slova a na modlitbách. V blízkosti Boží zjistím, že jsem na Něm totálně závislý, budu potřebovat Jeho Slovo stále víc a víc, budu toužit po ztišení u Něj a prosit o pomoc v každé situaci mého života. Čím dál víc si budu uvědomovat, že být občanem nebeského království je přijmout Boží vládu nad každou oblastí svého života.

ONI BUDÚ DEDIČMI ZEME

„Blahoslavení krotkí (tichí)***, lebo oni budú dedičmi zeme“*** (Mt 5, 5). Toto blahoslavenstvo nám opäť pripomína, že kresťan nie je z tohto sveta, je občanom iného kráľovstva, kráľovstva Božieho, kde platia iné zákony. Preto je skutočný kresťan pre svet záhadou. Ľudia okolo sa pýtajú, či je možné takto žiť? Ak nie sme pre svet okolo záhadou a problémom, tak to hovorí o tom, že svoju vieru veľmi slabo vyznávame aj svojím životom aj slovami.

Výrok „blahoslavení krotkí“ bol v čase, keď ho Pán Ježiš vyslovil aj v úplnom protiklade so židovským spôsobom myslenia a bol pre poslucháčov veľkým prekvapením. Židia očakávali Mesiáša ako vojenského vojvodcu, ktorý ich povedie k víťazstvu nad Rímom a ostatnými nepriateľmi. Ježiš týmto výrokom ukazuje, aké kráľovstvo, akú vládu prišiel nastoliť, že to nie je vláda založená na násilnom boji. Tento fakt Židia nedokázali prijať.

Žiaľ, toto blahoslavenstvo je v protiklade aj k tomu, čo sa deje niekedy, alebo aj často v Cirkvi, napríklad dobýjanie sveta prostredníctvom veľkých a mocných cirkevných organizácií a ich kampaňami. Pán Ježiš tu však blahosláví tichých a krotkých. Kresťania získajú svet tým, že budú žiť podľa blahoslavenstiev.

Každé blahoslavenstvo vedie k tomu ďalšiemu a aj toto je pokračovaním predchádzajúcich. Prvé blahoslavenstvo žiada od nás, aby sme spoznali svoju slabosť a neschopnosť. Keď rozpoznáme svoju „chudobu duchom“, vedie nás to k ďalšiemu kroku, pri ktorom spoznajúc svoju vlastnú hriešnosť a svoju pravú skazenú prirodzenosť, ako aj bezmocnosť niečo zmeniť v dôsledku hriechu, musíme žalostiť nad sebou a volať: „Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tela tejto smrti?“

V tomto treťom blahoslavenstve ukazuje Pán ďalší krok, oveľa ťažší, lebo tu prichádzajú na scénu ostatní ľudia. Osobne môžem vidieť svoju úplnú ničotnosť, hriešnosť a v duchu si priznám svoj stav. Som však ochotný a pripravený dovoliť iným ľuďom, aby si o mne mysleli, alebo hovorili to, čo som práve o sebe priznal pred Bohom? Súhlasíte s tým, že prijať tento pohľad od ľudí je oveľa pokorujúcejšie ako to, čo bolo v predchádzajúcich blahoslavenstvách? To je princíp, na ktorý Pán poukazuje v tomto bode.

Príklady krotkých, tichých ľudí v Písme

Krotkosť, tichosť vidíme napríklad pri *Abrahámovi*, ktorý napríklad Lótovi, svojmu mladšiemu príbuznému dovoľuje presadiť svoje záujmy, dáva mu prednosť voľby bez výčitiek a reptania. O *Mojžišovi* čítame, že to bol človek „omnoho pokornejší, ako všetci ľudia na zemi“ (4M 12, 3). Bol kedykoľvek ochotný vzdať sa možnosti presadiť sa. Takúto krotkosť vidíme aj u *Dávida* v jeho vzťahu k Saulovi. Dávid vedel, že má byť kráľom, no čakal, až bude Hospodin konať. *Jeremiáš* bol povolaný, aby prorokoval, hlásal Božie slovo, slovo o súde. Kvôli tomu trpezlivo znášal ústrky, väzenie, ohováranie. V Novej zmluve bol takýmto krotkým, tichým človekom *Štefan*, ktorý sa modlil za tých, ktorí ho odsúdili a kameňovali. Medzi krotkých z Biblie patrí aj apoštol Pavol.

Samozrejme, že najväčším príkladom krotkosti a tichosti je samotný náš *Pán Ježiš*. Vidíme to v celom Jeho živote – v tom ako reagoval na kritiku, posmech, utrpenie a mučenie. Právom označil seba za „tichého a pokorného srdcom“ a vyzval nás, aby sme sa od Neho učili krotkosti a tichosti: ***„Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci a nájdete si odpočinutie duše”*** (Mt 11, 29). Svoju rovnosť s Bohom nepovažoval za právo, na ktorom by mal ľpieť a chrániť ho za každú cenu. Rozhodol sa žiť ako človek, preto sa vzdal Božskosti (ako to čítame v Liste Filipským 2, 5 – 8) a išiel na kríž.

Čo nie je krotkosť, tichosť

Tichosť, krotkosť nie je ľahostajnosť – sú ľudia, ktorí sa zdajú byť tichí vo svojej povahe, ale je v nich len obyčajná ľahostajnosť k tomu, čo sa deje okolo.

Tichosť, krotkosť nie je slabošstvo, nedbalosť – sú ľudia, ktorí sú ticho, do ničoho sa nemiešajú, jednoducho nehasia, čo ich nepáli.

Tichosť neznamená, že je človek prirodzene milý, že je možné vždy a za každých okolností s ním dobre vychádzať.

Krotkosť, tichosť nie je prirodzená kvalita, nie je to vrodená vlastnosť. Pokoru, krotkosť a tichosť vypestuje v kresťanovi Duch Svätý. Tichosť, krotkosť tohto blahoslavenstva nie je slabošstvo, ale môžu byť spojené s veľkou autoritou a mocou. Tichý človek môže byť rozhodným zástancom pravdy. Táto pravá krotkosť, tichosť však nie je len záležitosťou prejavov navonok – správania sa, ale jej oveľa dôležitejšia časť je vnútorná duchovná premena. Bez nej sa nedajú dlhodobo kamuflovať prejavy.

Čo je krotkosť, tichosť

Je to správny pohľad na seba samého vyjadrený v postoji k iným ľuďom. Nikto nemôže byť krotký, tichý, ak najprv nebol chudobný duchom, ak sa predtým nepoznal ako stratený hriešnik. V živote takéhoto krotkého človeka sa prejavujú určité znaky:

Nie je v ňom pýcha. V žiadnom smere sa nevyvyšuje. Nesnaží sa „preraziť“, čo je pravý opak dnešnej psychológie, ktorá propaguje „sebauplatnenie“.

Netrvá na svojich právach. Nenárokuje si zvláštne postavenie, privilégiá.

Nie je citlivý na svoju osobu. Citlivosť na vlastnú osobu je spôsob, ktorým diabol veľmi často ničí Božie dielo.

Neľutuje samého seba. Krotký človek nie je premáhaný pocitmi sebaľútosti.

Definícia: Ten, kto je skutočne krotký, tichý, ten si ustavične uvedomuje, že Boh i ľudia o ňom zmýšľajú a s ním zaobchádzajú ešte stále lepšie, ako si zasluhuje.

Dôsledky krotkosti, tichosti

Krotký človek je *mierny.* Pán Ježiš bol mierny, skromný, pokorný voči všetkým ľuďom. Krotký človek je *trpezlivý a zhovievavý*, najmä keď nespravodlivo trpí. Apoštol Peter vo svojom liste poukazuje na príklad utrpenia Pána Ježiša a hovorí, že ak trpíme za to, že robíme dobre, to je vzácne v očiach Božích (1Pt 2, 20). To je krotkosť.

Krotkosť znamená, že máme o sebe a o svojich schopnostiach a vedomostiach takú nízku mienku, že sme vždy *pripravení načúvať iným,* pripravení nechať sa vyučovať Duchom Svätým a viesť Pánom Ježišom. Krotkosť vždy v sebe zahrňuje ochotu *nechať sa poučiť.* Byť krotký znamená *nepomstiť sa*, *neodplatiť sa zlým za zlé*. ***„Mne patrí pomsta, Ja odplatím, hovorí Pán"*** (Rim 12, 19).

Zasľúbenie patriace krotkým

Krotkí ľudia zdedia podľa slov Pána Ježiša zem. Pokorní už do určitej miery tu v tomto živote dedia zem. Človek skutočne krotký, tichý je vždy spokojný, uspokojený s tým, čo má. Pavol to vystihol, keď písal: ***„... ako ničoho nemajúci a všetko v moci majúci"*** (2Kor 6, 10)**; *„Veď všetko je vaše... či život, či smrť, či prítomné, či budúce veci, všetko je vaše, ale vy ste Kristovi, a Kristus je Boží"*** (1Kor 3, 21b – 23). Ak patríš Kristovi, si kresťan a ako kresťan si krotký a už teraz je naplnené zasľúbenie, ktoré tu dal Pán. Ak ste krotkí, už ste zdedili zem. V Liste Rimanom Pavol hovorí, že: ***„sme deťmi Božími a ak deťmi, teda aj dedičmi, dedičmi Božími a spoludedičmi Kristovými, ak s Ním trpíme*** (teda sme krotkí a tichí, ako bol On), ***aby sme s Ním boli aj oslávení"*** (Rim 8, 17).

Dosiahnutie takejto krotkosti, tichosti nie je v možnostiach prirodzeného človeka. Len Duch Svätý nás môže uviesť do stavu pokory, dať správny pohľad na seba a dať nám myseľ Kristovu. Vydajme sa pod vládu Ducha Svätého, neustále konfrontujme svoj život s Kázňou na hore; dívajme sa na príklady ľudí v Písme aj okolo nás a najmä na Pána Ježiša; vzdajme sa snahy niečo zmeniť z vlastných síl; vyznajme, že toho nie sme schopní, a vtedy Duch Svätý môže pokračovať vo svojom diele premeny, ktorú už v nás začal, keď vstúpil do nášho života.

J. Szöllös

SOM TICHÝ A POKORNÝ SRDCOM

Nie je reč o mentálnej – vrodenej tichosti a krotkosti. Z evanjelia sa dozvedáme, že len v duchovnom utíšení môžeme nachádzať hĺbku a cieľ nášho bytia. Dar viery nám umožňuje osobne uchopiť slová, ktoré v evanjeliu zanechal pre ľudstvo Boží Syn, Pán Ježiš: „Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťažení, a ja vám dám odpočinutie. Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie svojim dušiam; lebo moje jarmo je užitočné a moje bremeno ľahké" (Mt 11, 28 – 30).

V tichosti – krotkosti spojení jarmom s Pánom Ježišom začneme vnímať a rozpoznávať, ako nás rozptýlenie všedných dní okráda napr. o vzácnu príležitosť formovať charakter hodnotami ľudskosti: čestnosťou, znášanlivosťou, milosrdenstvom... a pod.

Ale uvažujme ďalej. Súčasťou bežných dní je iste aj rozptýliť, rozveseliť a zabaviť sa. Múdry Šalamún to naznačí slovami: je čas plakania a čas smiatia, čas smútenia a čas poskakovania... My dodajme: Je čas rozveseliť, potešiť sa, ale pre kresťana je podobne dôležité nájsť si čas na utíšenie a čas na pozastavenie v modlitbe.

Kam by sme to v živote dotiahli s poskakovaním a radostným rozptýlením, ak by sme zanedbávali chvíle pozastavenia v modlitbe? Za Pánom Ježišom prišli učeníci s prosbou: „Pane, nauč nás modliť sa, ako i Ján naučil svojich učeníkov." A Pán ich učí. Všímajme si, aká hĺbka právd je pre Boží ľud ukrytá v jednotlivých prosbách modlitby Pánovej:

Keď sa modlíte, hovorte takto: Otče náš, ktorý si v nebesiach! Posväť sa meno Tvoje! Príď kráľovstvo Tvoje! Tu sa nedá povrchne prehliadnuť, že svätý nebeský Otec nás chce modlitbou, v moci Ducha Svätého obnovovať, aby naše vnútro veľkoleposťou a hodnotami života v svätosti prežiarilo tmu svetských ideálov.

Nasleduje prosba: Buď vôľa Tvoja ako v nebi, tak i na zemi! Prosba vyslovená s bežnou ľahkosťou, ale nedoceňujeme, že v srdci pričasto drieme vlastná vôľa a striehne na príležitosť, aby rozvírila pokojné hladiny vôd.

Pri ďalšej prosbe, už pri raňajkách vďačne vyslovujeme: Chlieb náš každodenný daj nám dnes! Prečo necháme často svoju dušu hladovať, keď poznáme slová Pána Ježiša? On povedal: „Ja som chlieb života, kto prichádza ku mne, nikdy nebude lačnieť, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť" (J 6, 35).

Potom nasleduje prosba: A odpusť nám viny naše, ako aj my odpúšťame vinníkom svojim! Prosíme o dokonalú obnovu života v zmierení. Lebo ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením, staré veci pominuli a hľa, nastali nové. Preto sa vospolok znášame, odpúšťame si a vo viere tiež rešpektujeme, že silní sú povinní znášať slabosti nevládnych, a nie mať záľubu v sebe. Vzájomné odpustenie slúži na dokonalé vykročenie do života v zmierení. Bez zmierenia je nemožné napredovať k cieľu.

A sme pri záverečných prosbách: I neuvoď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého! Posledné prosby nás upozorňujú na zákernosť a úskočnosť pokušiteľa, ktorý chce pribrzdiť a odviesť pozornosť od zodpovednosti za čistotu života.

No určite je dôležitá aj podstatná posledná prosba: ale zbav nás zlého! Otče náš, Pane Ježišu, presvieť svojím Duchom v skrytosti udržiavané zlo, oslobodzuj ma od zlých myšlienok, od osobného zla.

Lebo Tvoje je kráľovstvo i moc i sláva na veky. Amen.

Na záver krátkeho zamyslenia slovo proroka Izaiáša:

„A pokorní, tichí sa budú vše viacej radovať v Hospodinovi"

(Iz 29, 19a – prekl. prof. Roháčka).

J. Stupka

VZPOMÍNKA NA CYRILA BURGETA

Naše rodina si 4. února připomenula 70 let od smrti mého dědečka, kazatele Cyrila Burgeta. Chci se s vámi podělit o pár vzpomínek na poslední roky a měsíce jeho života, jsou to spíš vzpomínky mojí maminky, než moje. Dědeček umřel, když mně bylo 2, 5 roku. Maminka vzpomíná, jak měl dědeček rád nás vnoučata, rád nás choval a hrál si s námi, žel se dožil pouze prvních tří. Můj tatínek pracoval na stavbě přehrad a domů jezdil až v sobotu odpoledne, po práci. Proto maminku do porodnice, když jsem se už trochu předčasně dobývala na svět, vezl dědeček. Dědeček s babičkou také mamince pomáhali se o mě starat, když jsem onemocněla v 4 měsících silným zápalem plic a byla jsem v nemocnici. Rodiče si mě odvezli domů v horším stavu, než mě do nemocnice přivezli. Dědeček s babičkou se střídali s maminkou v mém ošetřování a vím, že díky jejich modlitbám jsem se uzdravila. Dědeček v této těžké chvíli maminku velmi duchovně povzbuzoval.

Na konci 40tých let koupil dědeček chalupu v Orlických horách, kterou postupně opravoval a trávil tam s rodinou celou dovolenou. Krásnou čistou přírodu v Kačerově si zamiloval snad každý, kdo se do tohoto místa dostal, a tak se podařilo koupit v těchto místech chalupu i několika dalším rodinám z Vinohradského sboru. V roce 1950 požádal dědeček ústředí o možnost domluvit pronájem školy, která byla již několik let prázdná, a to se podařilo. Bratr Ruda Petr popisuje v časopise *Slova pro život* letní pobyt na „kačerovské škole". „Dne 20. června přijela skupina brigádníků (většinou seminaristů), kteří začali uklízet nepořádek ve škole i kolem ní, zavedli vodovod do kuchyně a elektrické vedení do budovy. Museli vybudovat toalety, umývárnu, natřít dveře, vydrhnout podlahy, připravit postele. Dne 3. července se začali sjíždět táborníci z Čech a Moravy, asi 60 táborníků, kteří prožili požehnané chvíle v Boží přítomnosti při studiu Božího Slova, zpěvu písní, svědectví. Táborníci měli možnost se účastnit různých kurzů např. malování, chodili sbírat lesní plody nebo hráli společné hry na hřišti a v lese. Zvláštním dnem byly neděle. Ty jsme prožívali v klidu, tiché radosti a naslouchání Božího Slova dopoledne i večer." Školu v Kačerově úřady pronajaly naší jednotě jenom v tomto roce.

Koncem června 1952 nás – to je babičku, maminku a mně, dědeček přivezl na Kačerov s tím, že na neděli pojede do Prahy, kde sloužil ve sboru, a potom přijede s mojí tetou Lydií, která v té době studovala na gymnáziu v Praze, a vezme si dovolenou. Vše ale dopadlo jinak. V té době již začalo pronásledování po katolické církvi i dalších církvích, včetně BJB. Bratr kazatel Říčař a bratr Dr Jindřich Procházka byli uvězněni, bylo otázkou času, kdy přijde řada na dědečka, který byl tajemníkem BJB. A ta řada přišla v červnu. Státní bezpečnost přišla napřed do pražského bytu, kde ale nikoho nenašla, domovník jim sdělil, že rodina odjela do Orlických hor, ale jedna dcera je ve škole. STB si zjistilo, do které školy teta chodí, a šli pro ni. Teta Lydie jim musela říct, kde rodiče jsou a pustit je do bytu. Tam příslušníci STB udělali prohlídku, zabavili, co se dalo – peníze, doklady, nějaké knihy, některá kázání… a zapečetili dědečkovy věci.

Druhá skupina příslušníků STB odjela na Kačerov, kde dědečka odvezla údajně k pohovoru do Pardubic na doplnění nějakých informací. Maminka chtěla dědečka doprovodit, aby v noci nejel nazpět sám. Příslušníci to odmítli, řekli, že se dědeček do večera vrátí. Nikdy se nevrátil. Do procesu byl ve vazební věznici v Pardubicích, jednou za určité období mohl poslat cenzurovaný dopis a také obdržet dopis od rodiny, který také prošel cenzurou. Dědeček se zajímal o rodinu, děti, vnoučata a sbor. Z těch prvních dopisů je cítit naděje, že se brzy s rodinou setká. Člověk, který nic neudělal, si nemohl připustit, že by ho mohli za nic odsoudit. My dnes víme, že mohli.

Soud proběhl v červnu 1953 v Chrudimi a po odsouzení byl dědeček převezen do vězení ve Valdicích. Vězení, výslechy i proces se podepsaly na dědečkově zdraví, a když ho maminka se svým bratrem Járou v prosinci 1953 navštívili, tušili, že ho vidí naposled. Dědeček byl velmi těžce nemocen, měl silné bolesti, ale ve vězení to neřešili. Až 4. února 1954, kdy byl jeho stav kritický, ho převáželi do nemocnice, ale dědeček v sanitce umřel.

Pohřeb byl rodině oznámen večer před uskutečněním, aby nemohla nikoho pozvat. Rodina to řekla jen některým bratřím ze sboru a byla velmi překvapena, že druhý den ráno byla obřadní síň v krematoriu plná lidí nejen z našeho sboru, ale i z ostatních církví. Bratr kazatel Dvořák měl připraveno kázání, ale nesměl mluvit. Zpěváci chtěli zpívat, ale nesměli. Při obřadu hrála pouze hudba vybraná úředníky a jinak muselo být úplné ticho. Bratr kazatel od Metodistů měl připraveny lístečky s modlitbou Otčenáš, které chtěl rozdat mezi hosty, ale byl upozorněn, aby to

nedělal, že je tam plno policie. Přijela dvě auta plná příslušníků STB, kteří se rozmístili mezi smuteční hosty.

Po pohřbu nebyla rodině vydána urna s popelem, správa hřbitova mamince a tetě Libě řekla, že má zákaz urnu vydat, aby se obrátili na ministerstvo vnitra. Teta napsala dopis na ministerstvo s žádostí o vydání urny, ale bylo ji sděleno, že se má obrátit na Nejvyšší prokuraturu. Maminka byla osobně až na Nejvyšší prokuratuře, kde jí řekli, že urnu nevydají, protože dědečka znalo hodně lidí, měli ho rádi a chodili by k jeho hrobu s květinami. Kde je dědeček pochován, zjišťovala rodina i v 90. letech, ale žádnou informaci neobdržela.

Sedící: babička Františka, dcera Lydie, dědeček Cyril
stojící: syn Jaromír, dcery Věra, Liboslava a Milada, syn Milan

V srpnu 2022 maminka natáčela vzpomínky pro Paměť národa a tam se zmínila, že dodnes rodina marně shání informace o uložení ostatků dědečka. Rok na to, 70 let po procesu s kazateli, mně telefonoval pán, který rozhovor s maminkou natáčel, abych se spojila s panem doktorem Kýrem, vedoucím kabinetu dokumentace a historie vězeňské služby ČR. Zároveň mně přeposlal Výzvu od pana doktora Kýra.

„Teprve letos pracovníci Archeologického ústavu AV ČR, Praha zveřejnili, že v prostoru bývalého popraviště pankrácké věznice nalezli v odebraných vzorcích zeminy částečky zpopelněných kostí. Jde o zpopelněné ostatky popravených a politických vězňů, jejichž urny nebyly vydány jejich rodinám k pohřbení, ale zničeny. Stalo se tak podle rozkazu ministra vnitra č. 36/1960, který stanovil, že nevydaná urna má být uložena 1 rok a po uplynutí této doby zničena. V roce 1961 byla většina uložených uren zničena vysypáním popela a jeho smísením s hlínou na bývalém pankráckém popravišti. Na základě badatelské činnosti Kabinetu dokumentace a historie Vězeňské služby ČR ve spolupráci s Národním archivem, Ústavem pro studium totalitních režimů a Vojenským historickým ústavem Praha byla dohledána jména popravených a zemřelých politických vězňů, jejichž urny byly zničeny. Protože příbuzným a přátelům nebyla poskytnuta informace o místě uložení zpopelněných ostatků, obracíme se na všechny pozůstalé po osobách, uvedených na zveřejněném seznamu, aby kontaktovali Kabinet dokumentace a historie Vězeňské služby ČR. Ti, kteří se přihlásí, budou pozváni k účasti na ekumenickém obřadu na společném pohřebišti v pankrácké věznici, který se uskuteční do konce roku.“

Ekumenický obřad se uskutečnil 2. 11. 2023, v areálu Pankrácké věznice za přítomnosti vládních představitelů a dalších hostů. Do budoucna se uvažuje o instalaci pamětní desky se jmény 66 politických vězňů.

Věra Černíková, Cheb I

ROZHOVOR

ŽIVOTNÉ JUBILEUM BR. KAZ. PAVLA HANESA

Z Božej milosti sa dožívaš 70 rokov, aké máš z toho pocity?

… že som ***starý*** (vždy to bol niekto iný, teraz som to ja).

Povedz niečo bližšie o svojom detstve. V akej dobe (prostredí) a v akej rodine si vyrastal?

Detstvo som mal vcelku pekné, hoci poznamenané niekoľkými negatívami. Otec zomrel, keď som mal tri roky, súrodencov nemám. Mama bola zdravotná sestra, pracovne veľmi vyťažená, ale tiež hlboko a radikálne veriaca kresťanka. Žili sme v Tisovci, kde nebol baptistický zbor. V škole som mal veľmi dobrých učiteľov. Nepamätám si, že by mi robili problémy kvôli viere.

Čo v Tvojom živote predchádzalo rozhodnutiu pre Pána Ježiša? Ako sa to stalo?

K viere ma už od útleho detstva viedla moja mama. Verejne som sa k nasledovaniu Ježiša Krista prihlásil na evanjelizácii v zbore BJB Klenovec. Ak si to dobre pamätám, mal som vtedy jedenásť rokov. Kázanie mal kazateľ Pavel Titěra, ale na tému si, žiaľ, nespomínam. Asi o rok neskôr som bol pokrstený v tom istom zbore kazateľom Jiřím Šperlom. Neskôr, ako nástročný som bol silne ovplyvnený nevierou z literatúry, ktorú som horlivo čítal. Mal som otázky, na ktoré som nepoznal odpoveď, a moja viera sa stala veľmi problematickou. Až po skončení strednej školy, keď ma nevzali na vysokú školu, som sa pod vedením jedného priateľa a duchovného brata v Banskej Bystrici dostal k odpovediam, k pokániu a neskôr k rozhodnutiu študovať teológiu.

Čo pokladáš za najdôležitejšie rozhodnutie vo svojom živote (okrem nasledovania Pána Ježiša) a prečo?

Myslím (aspoň to tak vyzerá), že môj život najviac ovplyvnilo rozhodnutie študovať teológiu, ktorú som r. 1982 ukončil na Slovenskej evanjelickej bohosloveckej fakulte v Bratislave (to bol vtedy úradný názov školy). Trvalý blahodarný vplyv má na mňa manželka Danka, s ktorou sme uzavreli manželstvo po mojom ukončení štúdia teológie.

Ako si prežil svoje povolanie do služby kazateľa, kto ťa v ňom ovplyvnil?

Na toto neviem celkom presne odpovedať. Od detstva som mal nejasný „pocit“, že nasledovanie Krista musí byť spojené s „plným nasadením“ vo svedectve o evanjeliu. Zrejme najväčší vplyv na to mala moja mama, ktorá práve toto považovala za najdôležitejšiu úlohu vo svojom živote. Treba však podotknúť, že nikdy ma k tomu vyslovene neviedla, vlastne o tom nikdy nehovorila, a ani neviem, či sa za to modlila (hoci je to dosť pravdepodobné). Rozhodnutie stať sa kazateľom som po spletitom uvažovaní a prosbách o Božiu milosť urobil v Banskej Bystrici, kde som bol v tom čase zamestnaný.

V ktorých zboroch počas svojho života si slúžil a ako si začínal svoju službu?

Slúžil som len v jednom zbore BJB, vo Vavrišove, ku ktorému vtedy patrili misijné stanice Važec, Liptovský Mikuláš, Ružomberok, Svätý Kríž. Viac-menej pravidelne sme navštevovali veriacich v Rajeckej Lesnej, v Turčeku a v Liptovskej Lúžnej. Slávnostné bohoslužby boli občas v Pribyline. Umiestnenie na kazateľské miesto počas totality muselo byť schválené cirkevným odborom ministerstva kultúry. Zbor ma prijal veľmi láskavo a obetavo. Najviac mi záležalo na práci s mládežou a dôslednom výklade Písma. Problémy robila štátna bezpečnosť, ktorá ma chcela získať ako spolupracovníka. (Moje materiály z Ústavu pamäti národa som poskytol ústrediu BJB v Bratislave.)

Bolo pre teba ťažké rozhodnúť sa byť učiteľom na Katedre teológie a katechetiky? Čo ťa motivovalo ísť učiť študentov?

Po desiatich rokoch mojej služby nastali v zbore vážne teologické nezhody v otázkach baptistickej tradície a biblickej praxe. Po nejakom čase som pochopil, že z pozície kazateľa by som mal odísť. Práve v tom roku (1993) evanjelikálne cirkvi zakladali teologickú školu v Banskej Bystrici. Návrh, aby som sa tam stal učiteľom, mi prišiel veľmi vhod…

Ako tvoja manželka a deti vnímali tvoju službu kazateľa a učiteľa teológie?

Najdôležitejšou podporou a mojou ochotnou spolupracovníčkou bola počas kazateľskej služby a je aj teraz moja manželka Danka. Spásu našich detí sme obaja považovali za najdôležitejší modlitebný predmet. Vďaka Božej milosti, naša dcéra aj náš syn žijú život viery.

Aká je tvoja najsilnejšia skúsenosť s Božím konaním v tvojom živote, s ktorou sa chceš podeliť s čitateľmi?

Najsilnejšie boli zážitky, ktoré sú príliš súkromné na zverejnenie. Môžem však povedať, že veľmi zaujímavé a vzrušujúce boli skúsenosti s návštevami zo zahraničia v časoch totality. Prežívanie Božej moci na evanjelizáciách a pocit spolupatričnosti pri preberaní pašovanej duchovnej literatúry už patrí minulosti…

Z čoho si mal v službe kazateľa či učiteľa na katedre teológie najväčšiu radosť?

Z účinkov Božieho slova na mňa a na poslucháčov.

A naopak, čo bolo pre teba najväčším sklamaním ako kazateľa či učiteľa na teológii?

Čakali sme (a čakáme?) duchovné prebudenie. Ak sa nemýlim, tak ešte neprišlo…

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Čo ti pomohlo to prekonať?

Nie, takúto krízu viery či povolania do služby som nemal.

Ako sa dívaš na súčasnosť, ktorú žijeme v našej krajine a vo svete, ako vidíš perspektívy? Máš nejaké želanie do budúcnosti?

Ak sa nemýlim, situácia je zároveň horšia aj lepšia, ako si myslíme. Horšia, lebo nevidíme skutočné zlo, ktoré sa tu prejavuje, a lepšia, lebo vidíme Božie (a s ním aj naše) možnosti využiť situáciu na dobré. Kým budem mať príležitosť, chcel by som prinášať aktuálne Božie slovo.

Rozhovor s br. kaz. Pavlom Hanesom viedol Ján Szőllős

Niektoré vydané knihy:

Dejiny kresťanstva (1998)

Otče náš (2011)

Jazykový sprievodca Roháčkovým prekladom Novej zmluvy (+ J. Betko) (2017)

Kto je Ježiš? (2017)

Súčasné problémy kresťanského svetonázoru (+ Ch. Baldis) (2018)

Kto je Boh (2022)

JONÁŠ

STRACH HO PRIVIEDOL Z BLATA DO KALUŽE

Kde si viem príbeh prečítať: Jonáš 1. – 4. kapitola

Jonáš sa preslávil svojou príhodou s veľrybou – skončil na tri dni v jej bruchu. Keď sa však opýtame, ako sa tam dostal, vypočujeme si ďalší z príbehov o strachu a o jeho dôsledkoch. Jonáš bol Boží prorok, ku ktorému sa prihovoril Boh s konkrétnou úlohou: ísť do mesta Ninive a svedčiť jeho obyvateľom, lebo žijú veľmi zlým spôsobom života. Jonáš sa tejto úlohy zľakol, lebo Ninive malo hroznú povesť a bál sa tam ísť. Nezostal však ani sedieť doma a aby ušiel od svojej úlohy (a možno aj od Boha), nasadol na loď, ktorá sa plavila úplne opačným smerom. Jeho útek však nezostal skrytý a počas plavby sa strhla obrovská búrka, po ktorej skončil Jonáš v mori, v bruchu veľryby. Modlil sa k Bohu, dostal sa z brucha veľryby (Jonáš 2, 11) a napokon poslúchol Božie volanie – odišiel kázať do mesta Ninive.

Tak si teda povieme, že mohol ísť rovno do toho Ninive a vyhnúť sa nepríjemnostiam. Ale to by musel hneď v kľúčovom okamihu prekonať svoj silný pocit strachu (ktorý bol úplne logický). Rozhodne v tom Jonáš nie je sám, pretože mnoho z nás si určite spomenie na situáciu, keď sme sa ocitli v problémoch, keď sme si zo strachu zvolili nesprávne rozhodnutie, alebo sme sa nerozhodli vôbec a nechali sme problém „vykvitnúť". Vyhýbať sa ťažkým rozhodnutiam alebo ich obísť nie je riešenie. Veľký problém si bude síce vyžadovať veľa našej energie, času, modlitieb, premýšľania alebo aj rozhovorov s inými osobami, ale väčšinou sa táto stratégia oplatí viac, ako pred problémom utekať. Ak sa však aj rozhodneme utiecť, nemusíme sa báť, že Boh na nás zanevrie. Neopustil Jonáša a neopustí ani nás.

Úloha pre detičky: Takto nejako sa Jonáš modlil v brušku veľryby. Môžeš ho vyfarbiť.

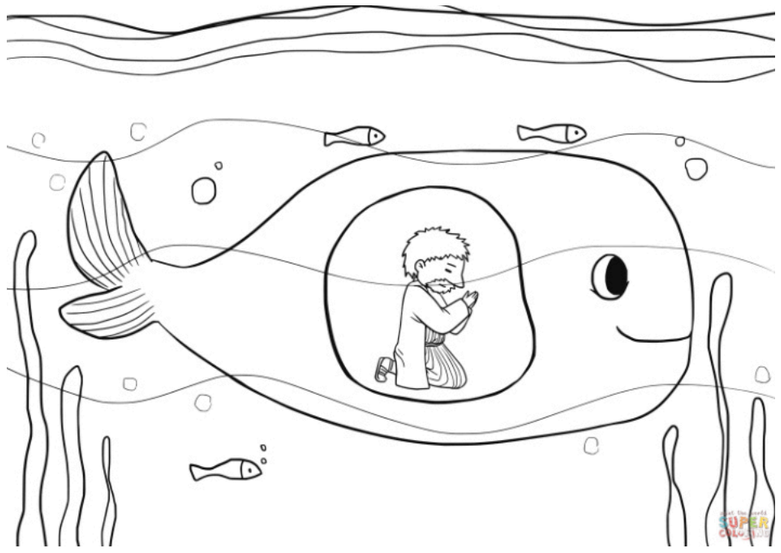

Nebol tam však sám, bol s ním aj planktón. Čo je to planktón? Sú to maličké organizmy, menšie ako náš nechtík, ktoré sú pre veľryby najobľúbenejším papaním. Jedia ich v obrovských množstvách, tak ako my ryžu alebo cestoviny v polievke. Vyfarbi ich, ako sa ti páči.

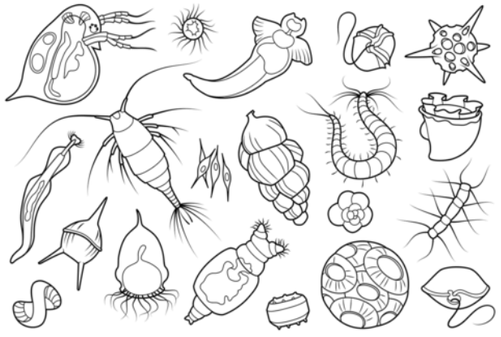

„Hospodin je mojím svetlom a spásou, koho sa mám báť?" (Žalm 27, 1)

„Z útrob podsvetia som kričal, vypočul si môj hlas" (Jonáš 2, 3a).

Úloha pre veľkáčov: Jonáš sa snažil ujsť čo najďalej od Ninive, čo v tom čase znamenalo do mesta Taršíš. Ak by si ty dnes chcel/a ujsť zo Slovenska čo najďalej, kam by si ušiel/ušla? Vyznač na mape a ak vieš, pomenuj to miesto.

Text: Ema Tóthová
Odborná spolupráca: tím UREA
Obrázky: www.supercoloring.com
Ak si chceš pozrieť staršie príbehy, nájdeš ich na stránke:
www.baptist.sk/zlozky/casopis-rozsievac

JONÁŠ

STRACH HO PŘIVEDL Z BLÁTA DO LOUŽE

Kde si mohu příběh přečíst: Jonáš 1. – 4. kapitola

Jonáš je známý svou příhodou s velrybou – skončil tři dny v jejím břichu. Zeptáme-li se, jak se tam dostal, dostaneme se k dalšímu z příběhů o strachu a jeho důsledcích. Jonáš byl Boží prorok, k němuž promluvil Bůh konkrétním úkolem. Měl jít do města Ninive a svědčit tam jeho obyvatelům, neboť zlo, které páchali, bylo veliké. Jonáš se však tohoto úkolu zalekl, protože obyvatelé Ninive měli hroznou pověst. Bál se tam jít, ale ani nezůstal sedět doma. Nasedl na loď, která plula opačným směrem. Chtěl tak utéct před svým úkolem (a možná i od Boha). Útěkem se však neukryl. Během plavby se strhla obrovská bouřka, po níž Jonáš skončil v moři, v břiše velryby. Modlil se k Bohu, dostal se z břicha velryby (Jonáš 2/11) a nakonec poslechl Boží volání – odešel kázat do města Ninive.

Řekneme si, že mohl jít rovnou do toho Ninive a vyhnout se tak nepříjemnostem. To by ale musel hned v klíčovém okamžiku překonat svůj silný pocit strachu (který byl úplně logický). Jonáš v tom rozhodně není sám, protože mnoho z nás si jistě vzpomene, kdy jsme se ocitli v problémech kvůli tomu, že jsme ze strachu zvolili nesprávné rozhodnutí nebo jsme se nerozhodli vůbec a nechali jsme problém takzvaně „vyhnít". Vyhýbat se těžkým rozhodnutím nebo je obejít, není řešení. Velký problém bude sice vyžadovat hodně naší energie, času, modliteb, přemýšlení nebo i rozhovorů s jinými osobami, ale většinou se tato strategie vyplatí víc, než před problémem utíkat. Jestli se však rozhodneme utéct, nemusíme se bát, že na nás Bůh zanevře. Neopustil Jonáše, neopustí ani nás.

Úkol pro dětičky: Tak nějak se Jonáš modlil v břiše velryby. Obrázek si můžeš vybarvit.

Nebyl tam však sám. Byl tam s ním plankton. Co je to plankton? Jsou to maličká zvířátka, menší, než váš nehtík, která jsou pro ryby nejoblíbenějším papáním. Jedí je v obrovských množstvích podobně, jako my jíme rýži nebo těstoviny v polévce. Vybarvi je, jak je ti libo.

Úkol pro velké: Jonáš se snažil utéct co nejdál od Ninive, což v tomto případě znamenalo, do města Taršíš. Kdybys chtěl/chtěla dnes utéct z Česka co nejdál, kam bys utekl/utekla? Vyznač na mapě, a jestli to víš, napiš jméno toho města:

ŠOKUJÚCA MILOSŤ

Veľa, veľa, veľa som o Bohu počúvala... už od narodenia.

Veľa, veľa, veľa som o Ňom hovorila... básničky, piesne, svedectvá, vyučovania.

Veľa, veľakrát som sa odovzdávala do Božích rúk, vyznávala meno Pána Ježiša Krista, celý môj život bol sústredený na vieru. Často som pred Ním padala na kolená, často som sa radovala a chválila Ho. Nikdy by som nevrátila späť tie roky, keď som mohla v Pána Ježiša veriť a spoliehať sa na Jeho obeť na kríži. Neprestanem ďakovať za to, že som mohla v Neho veriť už od útleho detstva.

Ale zároveň bolo veľa chvíľ, keď som sa cítila bezradná, akoby bez odpovedí, odkázaná len na svoju snahu, svoju aktivitu, svoje rekapitulácie dňa a svoje pokánie. Neviem prečo a kde som urobila – spočiatku možno maličký – odklon od toho, čo hovorí Jeho slovo – neprenechala som všetko na Pána Ježiša, neočakávala som naplnenie kresťanského života iba v Ňom. Často som sa snažila až príliš a nechápala som, čo to znamená, že On, reálnejšie než ľudské bytosti, môže byť v mojom dome a hovoriť: „O nič sa nestaraj! Ja sa postarám. Hľadaj mňa a JA sa ti dám nájsť. JA som, ktorý SOM. JA ti dávam pokoj. JA som tvoj pokoj, JA som Tvoja dnešná cesta...“ Akoby mi skutočnosť, že On je neviditeľný Boh a ja telesný človek, bránila pochopiť, že On, Ježiš, rieši veci aj inak než len mojou aktivitou. ON ich skutočne môže riešiť – ON sám. ON je dostatočne iniciatívny, dostatočne mocný, starostlivý, milujúci... Vie cez Ducha Svätého zjaviť seba aj to, čo si ja neviem ani len predstaviť.

Nevedela som, čo s tými mojimi slabosťami. Roky som sa modlila, aby to Pán Ježiš vo mne zmenil, aby odstránil akúkoľvek dysfunkčnú podstatu mojej viery, aby som mohla zomrieť ako pšeničné zrno a ON mohol vyrásť vo mne. Nevedela som urobiť iné, len som túžila viac po JEHO zjavení sa v mojom živote (podľa Efezanom 1. kapitoly).

Až kým mnou neotriasla Jeho prítomnosť. Nikdy predtým mnou nik tak silno nezatriasol...

Zrazu som vnímala, aký je Boh. Sedela som v spálni na posteli, uprostred jednej z mojich zdravotných kríz, a niečo som si čítala z Biblie... a tu ma odrazu naplnila viera, že to všetko je presne tak, ako je to v Písme... a zrazu sa to spojilo. Ten a to, čomu som verila, sa stali realitou. Boh sa ma dotkol. Úplne som stuhla... ledva som sa vládala nadýchnuť. Vnímala som Ho ako tú najskutočnejšiu realitu, ako to jediné dôležité. Nevládala som sa pohnúť... ležala som na posteli... tento sekundový zážitok sa niekoľkokrát za sebou zopakoval, a nielen v tento jeden deň.

Keď sa ma po mnohých dňoch plaču a volania Naňho začal dotýkať, najprv ma strašne vyšokoval... tým, že ma nepohladkal, keď som volala po pohladkaní. V mojej ľútosti nad sebou, v obavách o svoje zdravie, túžbe po vymanení sa z bolestí a rán spôsobených najbližšími a všeličím iným, som v podvedomí čakala na radikálne pohladkanie, celý život som po ňom túžila, keď som sa už konečne odvážila pred niekým otvoriť... Kamarátky mi sem-tam zvykli túto „potechu“ poskytnúť – zdalo sa, že rozumejú mojej ubolenej duši, ľútostivo pozerali na mňa, ako som im vylievala svoje bolesti a snažili sa, aby som našla upokojenie.

A zrazu Boh prišiel, ale... ale v prvej chvíli mi takéto upokojenie nedal. Nepohladkal ma, nedal mi nejaké utešujúce slovo z Biblie. Povedal mi pravdu... pravdu o sebe, pravdu o mne.

Ukázal mi na slovo – 16. kapitolu Ezechiela o tom, že som mu bola neverná, že namiesto bezvýhradnej lásky k Nemu som odišla za inými láskami, že som voči Nemu scudzoložila ako tá najhoršia prostitútka. Odišla som od Neho, hoci On ma už v mladosti obmyl od môjho hnusného hriechu, umyl ma vodou, prisahal mi vernosť, odial ma svojím jemným rúchom, ozdobil ozdobou okolo krku, dal mi náramky na ruku, On ma urobil pre seba krásnou, toľké roky sa o mňa staral, miloval ma... A ja?

Taký šok som nikdy predtým ani potom nezažila. Najskôr som nemohla uveriť, že takto vidí mňa, MŇA! Až za takú zlú som sa určite nepokladala. Ale hneď v ďalšej sekunde som vedela, že je to pravda. Priveľmi som sa roky ľutovala, príliš som sa starala o svoje veci a nevnímala Jeho srdce, Jeho hlas. Dal mi, čo som si pýtala – svetlo, zjavenie. Ukázal mi pravdu, najskôr pravdu o mne.

Prv než mi ukázal bohatstvo svojej veľkosti, svojho dedičstva, svojho nikdy nekončiaceho objatia, ukázal mi skutočnú hĺbku môjho hriechu – moju nedostatočnú vieru, povrchnosť môjho života, môj rozpoltený vzťah k Nemu a ku všetkému ostatnému, a to aj napriek tomu, že som si hovorila kresťanka.

Celé telo a vnútro mi zovrel strašný plač. Plakala som tak, ako nikdy v živote... To ani nebol plač, ale zovretie zdesenia zo smútku nad tým, že tak predsa, predsa aj ja patrím tam, medzi tých najzúfalejších hriešnikov. Z môjho vnútra začalo vychádzať najhlasnejšie vzlykanie, aké som kedy počula.

Po nejakom čase Pán zmyl zo mňa v plači všetku špinu. Začala som vnímať postupné upokojovanie, nežné, tiché, niečo predtým nepoznané, vedomie, že toto všetko som dnes prežila preto, lebo ma miluje a dal mi milosť to spoznať.

Neodvažujem sa definovať túto svoju skúsenosť s Pánom po takmer päťdesiatich rokoch života s Ním. Ale určite to bolo prvé stretnutie so živým Bohom zoči-voči. Hovoril ku mne dôraznejšie než Biblia, aj keď na základe Biblie. Hoci moje dovtedajšie piesne spievali o Ňom, teraz sa On doslova stal mojou piesňou. Usvedčil ma ako ešte nikto. Dal mi pocítiť ľútosť nad niečím, čomu by som nikdy o sebe neuverila. Tiekli mi slzy, ale iné než predtým, prúdy oživujúcich sĺz úľavy a údivu. Otvoril mi oči a spoznala som pravdu o sebe. Dovtedy som sa klamala, teraz som spoznala, že On je Boh, taký Boh, ako je opísaný v Biblii.

Odvtedy sa začali častejšie objavovať tieto záchvevy Božej blízkosti, vnímanie, že Boh je vo mne, že všetko ostatné je až za Ním.

Pane, nemám slov, ako Ti poďakovať za túto Tvoju milosť.

A modlím sa aj dnes a každý deň, aby si bol opäť tak blízko, stále bližšie, aby si býval u mňa, večeral so mnou. A keď ma znovu strháva dravý prúd života tohto sveta, túžim nebyť sama sebe paňou, sama si riadiť život, sama sa hodnotiť, sama si odpúšťať, sama si prikazovať a zakazovať, sama sa ľutovať. Pane, veľmi túžim, aby Ty jediný si ma opäť a opäť vyvádzal na svoje zelené lúky a usmerňoval ma hoci aj svojím prútom a palicou. Som tu, chcem tu byť a prosím o Tvoju prítomnosť, o Tvoju výchovu až do smrti!

Danka Hanesová

MODLITEBNÉ STRETNUTIE V NESVADOCH

BJB Nesvady a organizácia *Vyslanci pre Krista Slovensko* zorganizovali v nesvadskom zbore 27. januára modlitebné stretnutie. Prednášky a stíšenia boli ukončené koncertom modlitieb a chvál. Stretnutie bolo reakciou na potrebu miestnych veriacich posilniť modlitebného ducha a ich túžbu zistiť o modlitbe viac. Malo veľký ohlas a je nádej, že podobné stretnutie sa uskutoční aj koncom roka 2024.

Brat Pavle Cekov píše:

Modlitebné stretnutie pre mňa ako jedného z organizátorov znamenalo veľa. Neviem, kedy v minulosti bolo pozvaných a zhromaždených šesť zborov s cieľom počúvať o modlitbe, a zároveň sa šesť hodín spolu modliť. Pre mňa to bola zvláštna a požehnaná udalosť. Zúčastnili sa bratia a sestry zo zborov Nesvady, Hurbanovo, Nové Zámky, Komárno, Levice a hostia zo zboru AC Galanta.

Počas prednášok bolo prítomných približne 50 účastníkov a niekoľko kazateľov: Martin Tobák, Štefan Šamanov, Sergej Mereshan, Dušan Uhrin, Samuel Cekov, Pavle Cekov a praktikant Dávid Cekov. Na záver sa na koncerte zišlo približne 70 prítomných. Počuli sme tri prednášky a jedno svedectvo. Ja som mal prednášku na tému dôležitosť modlitby a hovoril som aj o druhoch modlitieb. Brat Dušan Uhrin mal svedectvo o svojej skúsenosti s modlitbou a o prekážkach, ktoré mu bránili v modlitbách. Brat Sergej mal prednášku o pôste a Samuel Cekov hovoril na tému „Inšpirácia k modlitbe zo Starej zmluvy“. Cieľom konferencie bolo povzbudiť naše zbory aj

veriacich k modlitbe. V našom zbore bola počas pandémie zrušená modlitebná skupinka. Pred rokom sme ju niekoľkí založili nanovo a postupne rastie, dnes sa nás stretáva už desať modlitebníkov. Naša modlitba a cieľ je, aby sme naďalej rástli v počte. Mnohí zúčastnení prejavili vďaku a záujem o to, aby sme s takýmito stretnutiami pokračovali aj dva-tri razy ročne. Niektorí starší zo zboru navrhli aj tému na jesenné stretnutie: Duch Svätý, jeho naplnenie a dary. Stretnutie bolo nahrávané, nahrávku záujemcom radi poskytneme.

Prinášame krátke zhrnutie prednášky Samuela Cekova. V budúcom čísle vyjde krátke zhrnutie prednášky Sergeja Mereshana.

Samuel Cekov: Inšpirácia k modlitbe zo Starej zmluvy:

Modlitba je kľúč k budovaniu našej kresťanskej osobnosti, je kľúčom k našim rodinám a kľúčom k prebudeniu. Počas starozmluvnej doby Mojžiš postavil svätostánok, v ktorom prebýval Boh. Svätostánok niesol niekoľko symbolov, ktoré viedli k uctievaniu Boha. Kým bol stánok medzi Izraelitmi, Božia sláva ich sprevádzala. Dnes sme my svätostánkom Boha, chrámom Svätého Ducha, Boh prebýva v nás. Túžime, aby Božia sláva išla s nami tam, kam pôjdeme. Práve táto symbolika zo Starej zmluvy nás vie inšpirovať a načrtnúť nám, ako si zachovať Božiu slávu a ako sa modliť.

Pozrime sa na to z pohľadu osoby, ktorá vstupuje do priestoru svätostánku. Ako prvý vidíme **bronzový oltár** na nádvorí (Ex 27, 1 – 8). Na ňom sa prinášali obete, ktoré rezprezentuje Ježiš a Jeho obeť na kríži. Aj naša modlitba sa teda začína pri kríži a Kristovej obeti. Len vďaka Jeho krvi vstupujeme pred Boha. Len vďaka nej vie v nás žiť Božia sláva. Ak sme vykonali hriech, sláva nás opúšťa a prežívame bolesť, sklamanie. Ale ak obnovujeme svoj vzťah s Bohom, Božia sláva nás opäť napĺňa a prebýva

v nás. Takáto modlitba, ktorá sa začína vďakou za Ježišovu obeť na kríži, obnovuje našu myseľ, aby sme nežili pod kliatbou zákona, ale pod milosťou skrze Krista. Od oltára prechádzame ďalej a vidíme **umývadlo z bronzu**, v ktorom si kňazi po obetovaní umývali krv, aby sa očistili pred vstupom do svätyne (Ex 30, 17 – 21). Pre nás je to výzva zistiť, či je v našom živote niečo, čo nás znečisťuje. Pomôckou pre nás môže byť 10 Božích prikázaní a 2 prikázania, ktoré, ako Ježiš hovorí, obsiahnu celý zákon (Mt 22, 37). Po očistení sa vstupuje do svätostánku. Po ľavej strane vidíme **sedemramenný svietnik** (Ex 25, 31 – 40), ktorý je jediným svetlom na tomto mieste. Symbolizuje Ducha Svätého a je charakterizovaný ako sedem duchov: múdrosti, porozumenia a rady, moci, poznania, ducha bázne pred Hospodinom a ducha svätosti. Takisto do prítomnosti Boha nás privádza jediné svetlo – to, ktoré nám prináša Duch Svätý. Po pravej strane sa nachádza **stôl predkladaných chlebov** (Ex 25, 23 – 30). Je symbolom nutnej stravy pre nášho ducha – Božieho slova (Mt 4, 4). V ňom sa potrebujeme zakoreniť a skrz neho byť vedení Duchom Svätým. Pred oponou sa nachádzal **kadidlový oltár** (Ex 30, 1 – 10), na ktorom sa denne pálilo kadidlo pre Hospodina. Kadidlo sú chvály a oslava Boha.

Vstup do Božej prítomnosti počas starozmluvnej doby:

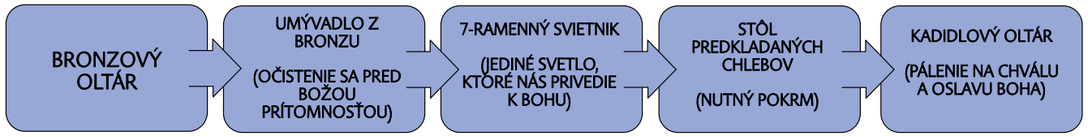

Vstup do Božej prítomnosti dnes, podľa symboliky Starej zmluvy:

Za oltárom bola opona a za ňou **truhla zmluvy** (Ex 25, 10 – 22) – priestor Božej prítomnosti. Tu hovorím k Bohu a On hovorí ku mne. Sem sa chceme počas našej modlitby dostať. To je náš cieľ. Pre lepšie porozumenie hovorí o tomto prepojení aj 9. kapitola v Liste Hebrejom.

Text: Pavle Čekov, Samuel Čekov
Úprava: Ema Tóthová

PRÁZDNE DIVADLO

„Varujte sa prejavovať zbožnosť pred ľuďmi preto, aby vás videli; ináč nemáte odplatu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach" (Mt 6, 1).

Keď Ježiš učeníkov varuje, aby boli opatrní, má na to dobrý dôvod. Pozná nástrahy tvojho života lepšie ako ty. Vie, že tvoj duchovný život môže ľahko skončiť ako prázdne divadlo. Už viac nežiješ pred Božou tvárou, ale pred ľuďmi. Tvoj duchovný život sa stal škrupinou bez obsahu.

To je dôvod, aby si svoj život dôsledne preskúmal. Je hrozné, keď si človek uvedomí svoj skutočný stav až v Deň súdu. Vtedy je už na obrátenie príliš neskoro.

Staré príslovie hovorí: Človek je taký, aký je, keď je úplne sám!

Boh sa nedíva tak, ako sa dívajú ľudia. Nepýta sa na slová, ale na moc. Skrývaš niečo vo svojom srdci napriek dojmu, ktorý prezentuješ sebe a iným?

Existuje nebezpečenstvo, že za kresťanským vzhľadom sa skrýva chladné a mŕtve srdce. Príliš ľahko sa necháme zaujať a pohltiť viditeľnými vecami, čo postupne vytlačí Toho neviditeľného.

Dokážeš sa na seba pozrieť bez toho, aby si sa cítil nesvoj? Nemáš sa pýtať: Kde vlastne som? Nemáš sa spolu so žalmistom modliť: **„Preskúmaj ma, ó Bože, poznaj moje srdce; skúmaj ma a poznaj moje myšlienky! Viď, či som na ceste do trápenia, a veď ma cestou večnosti!" (Ž 139 23 – 24)**

Pán vie všetko. Musíš ísť k Nemu. Je dobré vedieť, že ťa vidí skrz-naskrz. Nalomenú trstinu nedolomí. Ježiš ťa chce priviesť späť na začiatok.

Tam si dostal milosť zdarma. Vedel si, že obrovský hriech a nečistota tvojho srdca volajú do neba. Vtedy prišiel Ježiš k tebe s nezaslúženou milosťou.

Na celom svete bola vtedy len jedna osoba, ktorou si sa zaoberal. Bol to Ježiš. Zostaň pred Jeho tvárou a ži tam svoj život. Tvoj duchovný život môže zostať zdravý a svieži jedine pri Ňom.

Zdroj: evs

SPOMIENKA NA PETRA SYNOVCA

Peter Synovec, otec, starý otec, prastarý otec a priateľ, sa narodil 17. 7. 1924 v Bodiciach pri Liptovskom Mikuláši, rodičom Zuzane a Karolovi Synovcovcom. Mal štyroch súrodencov. Vyštudoval Vysokú školu elektrotechnickú v Bratislave, kde aj uveril celým svojím srdcom vo svojho Spasiteľa Pána Ježiša Krista.

So svojou drahou manželkou Helenkou sa zoznámil v kresťanskom spoločenstve Bratskej jednoty baptistov v Bratislave, navštevovali ho na Vysokej ulici. Po svadbe ostali bývať v Bratislave, neskôr bývali v Liptovskom Hrádku a nakoniec sa presťahovali do Banskej Bystrice.

V Banskej Bystrici pracoval najdlhšie v podniku Biotika, od roku 1954 až do dôchodku. Dlhé roky v ňom viedol oddelenie meracích prístrojov, zodpovedal za tím 60 ľudí. Ľudí mal celkovo veľmi rád a aj v práci sa jeho láskavý prístup stal nákazlivým – učil svojich kolegov, napriek nepriazni doby, milovať Boha aj blížneho.

V manželstve boli požehnaní dvomi deťmi – synom a dcérou. V ďalších generáciách ich Pán požehnal ôsmimi vnúčatami a dvadsiatimi pravnúčatami.

Bola to veľká milosť, že mohli všetci spoločne nažívať v Božej láske a vzájomnej pomoci, a keď bolo treba, aj vo vzájomnom odpúšťaní si a pokore. Rodina vydáva o Petrovi Synovcovi svedectvo ako o láskavom človekovi, ktorý to, čo hlásal, vyznával aj svojím životom. Tak ho poznali aj susedia, kolegovia, priatelia, známi, tým bol známy aj vo svojom cirkevnom zbor –ako ten, ktorý zostal verný svojmu milovanému Spasiteľovi až do konca života.

S manželkou prežili spoločne dlhých 67 rokov, z toho 58 rokov v Banskej Bystrici, až kým ho nepredišla k nášmu spoločnému nebeskému Oteckovi.

Patril do cirkevného zboru Bratskej jednoty baptistov v Banskej Bystrici, kde aktívne spolupracoval na Božom diele, kým mu to zdravie dovolilo. Bol aktívny v celej evanjelikálnej komunite v Banskej Bystrici. Roky neúnavne kázal ako laický kazateľ, šíril Biblie prostredníctvom služby Gideoncov, navštevoval chorých, väzňov, zaznamenával zborový život do kroniky, povzbudzoval svoje okolie k novým službám… jeho odchodom strácame aj vytrvalého modlitebníka.

Peter Synovec patril medzi pamätníkov svojej generácie, žil najdlhšie spomedzi svojich spolužiakov z gymnázia, patril k posledným vo svojej generácii v cirkvi. Mnohé roky, ktoré mohol prežiť, boli požehnaním, ale prinášali aj výzvy. Dlhé roky sa tešil relatívne dobrému zdraviu a bystrej mysli. Až posledné roky bol odkázaný na pomoc, ktorú mu poskytovali najbližší – Zdenko, Marek, Beny, Jimmy, ale aj celá bližšia i vzdialená rodina a okolie. Tu zvlášť zaznieva vďaka od jeho dcéry Elenky za starostlivosť. Všetky návštevy, správy i telefonáty boli a sú veľkým povzbudením.

Pán povolal Petra Synovca 24. augusta 2023, takmer šesť týždňov po jeho 99. narodeninách. Spomienku uverejňujeme k 100. výročiu jeho narodenia.

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Jedna z mnoha věcí, které nás v životě stále provázejí je starost. Myslím, že my, maminky, jsme na to opravdu odbornice. Chceme mít vše v pořádku, hlavně co se týká naší rodiny a – „staráme se".

Častokrát opravdu hodně. Přijala jsem ke svým pěti dětem ještě tři další a tak o starání nebyla nouze. Manžel mne často držel v určitých mezích, protože nikdy nebude všechno dokonalé, tak jak bych si přála.

Milovala jsem děti a ve svém životě jsem nechtěla nic jiného dělat, než o ně pečovat a vést jejich životy.

Jednou na jaře jsme jeli na výlet do hor. Projížděli jsme kolem krásné rozlehlé louky. Nebylo možné dohlédnout konce. Tolik krásných květů jsem dlouho neviděla. Každá rostlinka byla jiná a měla svůj léčivý úkol a krásu.

Pán Bůh ke mně promluvil slovem z evangelia podle sepsání Matouše 6: „Nemějte starost o svůj život. Což vy nejste o mnoho cennější? Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která tu dnes je a zítra bude hozena do pece ...malověrní. ..váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především Jeho!"

V tu chvíli to bylo silné slovo, ale já to tolik potřebovala. Uvědomila jsem si, že mnohé přeháním. Dokonalé u nás prostě mnoho věcí nebude, a přesto se můžeme stále radovat z naší rodiny. Mohu vidět tu Boží krásu lučních květů. Každá louka je také sekána na seno a potom už není tak krásná, ale na jaře se opět ukáže ve své kráse.

Tak ani u nás vše nemusí být dokonalé, někdy je to i hodně posekané, jako ta louka. Ale nejsme v našich starostech sami. Matouš 6 pokračuje: „Hledejte především... Všechno ostatní vám bude přidáno... Každý den má dost svého trápení."

Když se u vás doma něco nedaří, tak se netrapte.

Hledejte ty hezké věci, připomínejte si všechny radosti a dary.

V dnešním receptu si můžete vyzkoušet vyrobit svou vlastní Lučinu. Tento sýr mají děti moc rády, ale i my dospělí. V obchodě stojí docela dost a tak jsem si ji začala sama vyrábět.

Potřebujete na to: 2 velké bílé jogurty, 1 smetanu a sůl. Všechno se v misce zamíchá a potom si nachystáme cedník s nějakým plátnem, stačí i látkový kapesník. Látku si dáme do cedníku a nalijeme dovnitř tuto bílou hmotu a necháme 24 hodin v lednici kapat do nějaké misky. Potom už stačí jenom mazat na chléb, přidat pažitku, šunku, nebo papriku. Dospělí si tam mohou přidat něco štiplavého.

Dana Jersáková

JAK TO TEHDY BYLO

První spolek Modrého kříže byl založen v r. 1877 v Ženevě, ve Švýcarsku se zaměřením na pomoc proti alkoholismu a jiným závislostem. Pracuje v mnoha zemích, i v naší České republice. Nebyla to snadná doba, ale nespokojenost se životem v některých evang. reformovaných sborech nebyla jen na Sv. Heleně, ale i v českých zemích. Sbor na Sv. Heleně i přes jeho odlehlost od naší země nezůstal mimo tento proces, ale byl napojen na některé, pravděpodobně původní mateřské evang. ref. sbory v Čechách a později na centrum Svobodné reformované církve v Praze.

Velké změny přinesla I. světová válka 1914-1918. Rakousko-Uhersko se rozpadlo, skončila maďarská vláda v této oblasti, vznikly nové státy a nové hranice. O situaci v této době napsal ve svých pamětech první kazatel českého baptistického sboru na Sv. Heleně, Václav Černík (12. 10. 1893-3. 6. 1975): „Po pěti letech světové války ochabla i práce duchovní. Po úpadku od Pána Boha musí být návrat ke Kristu, a to se stalo. Sousední bratři Rumuni, kteří se navrátili domů z války, započali pracovat pro rozšíření evangelia, přinášeli „Nové učení", jak tomu lidé říkají. Jejich svědectví se dostalo i br. Ferdinandu Křivánkovi (1865-1951) a jiným v r. 1921. Ferdinand Křivánek byl pokřtěn novozákonně v Dunaji kazatelem Dražilou (Dumitru Dragila) z Lugoše (Lugoj, město asi 160 km od Sv. Heleny, kde byl baptistický sbor založen v r. 1910) v noci, protože ještě nebyla povolena v Rumunsku náboženská svoboda. Příležitostně chodil do vesnice Coronini, tam byl již založen od roku 1919 baptistický sbor, kterému sloužil kaz. Costantin Buriman. Bratři Rumuni navštěvovali Sv. Helenu, vydávali svědectví o Pánu Ježíši Kristu mužům i ženám, byli jsme sousedé, půl hodiny cesty, každý tam měl své přátelé. Br. Buriman chodil na práci svého majetku (na pole u Sv. Heleny), vícekrát jsem se s ním sešel po cestě. On mi vyprávěl o Pánu Ježíši, ptal se mě, jestli v Něho věřím, jestli jsem s Ním smířen, jestli čtu Nový zákon. Jestli ano, že se mám pokřtít, že to Jan Křtitel, Pán Ježíš a apoštolové hlásali a my že jsme to povinni také vykonat." Dále vyprávěl, že když pracoval jako zedník na stavbě kamenných zdí u Dunaje kolem cesty do Oršavy (Orsova), tak ho oslovila jedna Rumunka. Ptala se, jestli je věřící, odpověděl, že ano, jestli je pokřtěný, odpověděl, že už jako malé dítě. Řekla, že to nestačí, a pozvala ho do shromáždění v Moldavě, které navštívil a kde se mu velmi líbilo.

Václav Černík pokračuje ve svých pamětech: „Mezitím jsem navštěvoval br. F. Křivánka, vyprávěli jsme si o těch věcech, jak a s kým započít pracovat. Nejprve sám být zachráněn a mít pevnou půdu pod nohama, potom své přátele. Tak jsme zavolali br. Josefa Boháčka (1868-1954), jeho manželku Annu, rozenou Čermákovou (1873-1953), Kateřinu Křivánkovou, roz. Hrůzovou (1900-1977) a přítele Aloise Kovaříka (1864-1946). Domluvili jsme se, že se budeme shromažďovat v místnosti u br. Ferd. Křivánka. To byl začátek. Boje vnitřní a vnější, jeden hlas dobrý a dvacet svůdných neboli překážek, byla to práce nesnadná. Měli jsme styky s br. I. Craiovanem, kazatelem v Nové Moldavě. Vyprávěli jsme mu o našem zájmu, slíbil nás navštívit. Přišel nejen on, ale i bratři z Coronini se sborem, zpívali s velkým nadšením, nesli evangelium českému národu. Pán svou práci požehnal z malých začátků. Přicházelo také několik přátel. Po uplynulém roce jsme se my čtyři rozhodli pro svatý křest (Josef a Anna Boháčkovi, Kateřina Křivánková, roz. Hrůzová, Václav Černík) a sestra Barbora Kučerová (1892-1978) z Dolní Lupkové, roz. Černíková, Francova. Křest se konal 15. srpna 1923 v Nové Moldavě br. Šuvecem (Ioan Suvet, nar.

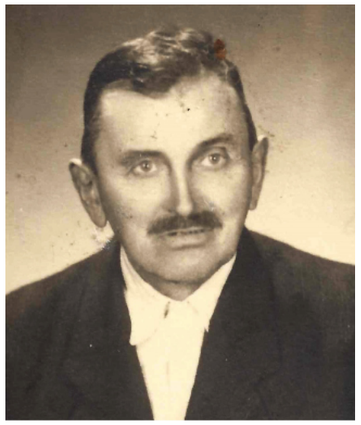

17. 1. 1882 v Prilipet, kazatel sedmihradských baptistů pro oblast Caras). Hned poté byl založen sbor Novopokřtěných bratří baptistů ve Svaté Heleně, bratrem Iliem Craiovanem, z čehož jsme měli radost, že jsme přijali něco nového pro našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, s tou nadějí, že se k naší práci, ne naší, ale své, přizná, že díla svého, které jednou započal, neopustí. Ze začátku jsme šli mezi bývalé bratry ze Svobodné reformované církve. Věřili jsme, že dříve nebo později i oni pochopí svatý křest, přičemž jsme se brzy zklamali a nastalo mezi námi jakési neporozumění. Neměli o nás velký zájem, jako mnozí neviděli na Pánu Ježíši, proč by ho měli být žádostiví. Nám bylo připomínáno, abychom se nezastavovali na cestě. Pán Ježíš řekl: Kdokoli vztáhne ruku k pluhu, aby se neohlížel zpět. Tak i my jsme museli nechat stát ty, kteří nechtěli kupředu nebo obnovit život duchovní. Bratři vyprávěli, že křesťané nemají stát na cestě, překážet druhým, kteří chtějí jít za Pánem, sblížit se s duchovními věcmi a je uvádět v praxi. Na to nás navštívili kazatelé br. Jan Šuvec, br. Linza z Naidaše (Naidas), br. Grošel (Ghiocel) ze Sokolaru (Socolari), br. Ilie Craiovan z Nové Moldavy, v bytě br. Josefa Boháčka, přičemž byl povolán br. Petr Kyška, kazatel Svobodné reformované církve. Byl žádán i prošen, aby se ujal dále duchovní práce zde mezi bratřími Čechy, když má k tomu schopnosti a je věřící, aby přijal svatý křest a novozákonní zásady Písma svatého, že bude sborem finančně podporován. Zkrátka, že je zde potřebí pracovat mezi českým lidem, že oni (bratři Rumuni) mají svůj lid a za druhé neovládají český jazyk, že jsou zde lidé, kteří mají uvěřit v Pána Ježíše a aby jim bylo zvěstováno evangelium. Lidé přes dobu pětiletého válečného ruchu zašli od Krista a je potřebí znovu činit pokání a kdo ho učiní, má být pokřtěn, jak řekl Pán Ježíš: Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen. Po tříhodinové debatě br. P. Kyška odmítl pracovat mezi bratřími nebo kázat baptistům, že neovládá rumunsky psát a jiné věci. Dnes, když byla příležitost spojenými silami bořit hradby hříchu, byli krátkozrací a přestávalo spojení v této poválečné době s Československem.

Václav Černík, Cheb 1

POKRAČOVÁNÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE

ZEPTALI JSME SE ZA VÁS

MISIJNÍ KONFERENCE

Misijní odbor BJB uspořádal ve Vysokém Mýtě ve dnech 9. a 10. února 2024 další ročník Misijní konference. Pozvání přijali řečníci: Br. Kaz. Ben Uhrin, předseda BJB na Slovensku a Janči Máhrik, zakladatel sboru Za kostolom. Zaujalo nás volání pořadatelů: **Nechej se povzbudit a vykroč ve své misijní misi k novým začátkům ... ať se pod tím skrývá cokoliv, založení nové skupinky, nový formát služby nebo založení nového společenství. Vždyť velké začíná malým.** Z toho vyzařuje ohromné nadšení, povzbuzení a tak nás zajímal postoj a pohled řečníků, reakce účastníků a otázky v následné diskusi. Požádali jsme proto sestru Kláru Bechnou z BJB Vysoké Mýto, aby nás seznámila s nejdůležitějším.

Proč jste zvolili téma „Velké začíná malým" pro rok 2024?

Téma letošního ročníku neslo poetický název „Velké začíná malým" a odráželo to, oč nám v misii jde. Věříme, že malé svědectví může vést k velkým životním rozhodnutím a malý krůček víry stát na prahu velkých změn. Naší misí bylo, aby každý návštěvník konference odjížděl s povzbuzením, **že i v dnešní době má cenu něco nového začínat**. Ať už tím novým je míněno cokoliv - založení nové biblické skupinky, nový formát služby, nový rozměr misie v mém nebo i sousedním městě nebo založení nového společenství. Náš svět potřebuje misijně odvážnou církev. A velké začíná malým.

A výběr řečníků?

Letošní rok jsme měli čest přivítat na konferenci dva výjimečné slovenské hosty. Jejich přednášky byly velmi inspirativní, plné hlubokých myšlenek a praktických zkušeností, nadlehčené svěžím humorem a nepředstíranou radostí.

Co který řečník vyzvedl jako nejdůležitější a jaké zkušenosti vám předal?

Ben Uhrin vykopával v pátek večer přednáškou, která shrnovala podstatu misie. Opřeni o **17. kapitolu Janova evangelia** jsme si všichni znovu s vděčností uvědomili, že tím prvním, **hlavním a nejúžasnějším misionářem je Bůh a Jeho syn Ježíš**. Misie je zkrátka Boží projekt a pro nás je nádherným privilegiem být jeho součástí.

V sobotu ráno na Bena poutavým způsobem navázal Janči Máhrik, který se věnoval hlavnímu tématu konference. **Na příkladu Nehemiáše** nám umožnil si uvědomit, že to nejpodstatnější je **náš postoj k Boží výzvě**. Mohl být dál spokojeným číšníkem na královském dvoře perského krále, přesto ho tvrdě zasáhly zlé zprávy z domova. Viděl potřebu, přednesl ji před Boha a v slzách zápasil. Pak vstal a šel. Všechno, čím byl a co měl, dal naplno do Božího díla… Tak jako to můžeme udělat dnes i my. V kontextu Bible je Nehemiášův počin jen maličký střípek. A pak přichází Ježíš a v kontextu věčnosti všechny střípky věrné služby, Nehemiášovy i ty naše, zasazuje do

nádherně dokonalé, smysluplné Boží mozaiky. Janči mluvil jasně a konkrétně. **Inspiroval nás vlastními zkušenostmi i nehasnoucím nadšením pro práci na Božím díle.**

Ben Uhrin pak v poslední závěrečné přednášce vykreslil (a to doslova i na tabuli) vše podstatné, **jak být do služby Bohu připraven**. V kontextu Boží lekce určené Samuelovi, který mezi syny Jišaje vybíral nového krále Izraele, jsme se upevnili v poznání, že klíčem k úspěchu je připravenost lidského srdce. Vztah s Bohem, naše věrnost, oddanost a učednictví. Tento nejdůležitější základ pak doplňují a rozšiřují naše talenty, dovednosti i um týmové práce.

Co přítomné nejvíc zaujalo?

V čase, kdy odpovídám na tuto otázku, ještě nemáme zpětnou vazbu od návštěvníků - takže čistě intuitivně, věřím, že přítomné zaujaly přednášky i praktické semináře, inspirativní sdílení zkušeností skrze tzv. Misijní tradeshow. Úžasné byly i chvály a živé obecenství mladých, nadšených lidí pro Krista.

O čem se nejvíc diskutovalo?

Janči Máhrik nás jednoduchým způsobem navedl na hru, která nám dala vlastně velmi cennou lekci. Jednotlivé sbory dostaly výzvu, jak by si poradily a co by začaly dělat jinak, když by se právě ocitly v Barceloně. Tím, že jsme se v myšlenkách oprostili od našich aktuálních situací, začali jsme přemýšlet jinak. Kreativněji. Inovativněji. Rázem jsme se nadchli pro jiný formát bohoslužeb (s ohledem na temperament by byly třeba později živější, pro lidi, k lidem, s jídlem…

Z čilé diskuze padaly mnohé zajímavé nápady, některé vlastně i docela užitečné nám samotným, třeba jako naučit se jazyk domorodců, aby naše zpráva mohla být lidem srozumitelná... Tak uvidíme.

Rozhovor s Klárou Bechnou vedla Marie Horáčková

ČO NÁM PRINIESOL ROK 2023

Rok 2023 priniesol u nás v Nadácii Integra veľa radosti aj výziev. Hoci sme spoznali aj mnoho ťažkých príbehov, videli sme zmenené životy, úsmevy na tvárach a nádej v lepšie časy.

Podpora detí a vzdelávanie

Cez Nadáciu Integra sa v Keni a Etiópii vďaka podpore Slovákov vzdeláva už 1270 detí. Pravidelný mesačný príspevok 25 eur im umožní chodiť do školy, zabezpečí školské pomôcky, uniformu, denne jedno výživné jedlo a v prípade potreby aj bývanie.

Nový projekt v Etiópii

Máme veľkú radosť, že sa nám vlani podarilo spustiť nový projekt na juhu Etiópie v oblasti Borena, ktorá je najviac postihnutá suchom. Šancu na vzdelávanie tu dostalo 200 detí z najchudobnejších rodín. Projekt je jedinečný v tom, že spája podporu vzdelávania detí, humanitárnu pomoc, sociálne podnikanie a pomoc našej planéte.

Stavba Praise Gate

Detský domov Praise Gate je pod strechou a čaká na dokončenie. Na rade sú elektro- a vodoinštalatérske práce, dorobenie omietok a ďalšie práce v interiéri. Detský domov bude mať väčšiu kapacitu a poskytne bývanie až 80 deťom.

Humanitárna pomoc

Ukrajina

Vlani sme pokračovali v pomoci vojnou sužovanej Ukrajine. Okrem kamiónov s humanitárnou pomocou sme v Ternopile a obciach na východe Ukrajiny zabezpečili humanitárne balíčky pre obyvateľov, ktorí to akútne potrebovali.

Ukrajinským deťom a ich rodinám, ktoré trpia traumou z vojny, sme v spolupráci s miestnymi odborníkmi zabezpečili psychologickú pomoc.

S podporou SlovakAid sme sa venovali aj vzdelávaniu psychológov v oblasti traumy. V Irpini a Buči sme opravili 41 domov, postavili 27 modulárnych domčekov pre ľudí, ktorí prišli o domov. Na Ukrajine sa snažíme pomáhať dlhodobo, preto sme podporili podnikateľky a farmárom sme pomohli s nákupom semien a cibuliek.

integra

Sýria

Začiatkom minulého roka sme sa zapojili do pomoci ľuďom, ktorých zasiahlo zemetrasenie. Pomohli sme zabezpečiť pitnú vodu, urgentnú zdravotnícku pomoc, hygienu a prístrešky na bývanie.

V Sýrii pôsobíme dlhodobo spolu s naším miestnym humanitárnym partnerom a pokračujeme v rekonštrukcii vodných systémov. Vďaka tomu bude mať pitnú vodu 25-tisíc ľudí.

Jemen

V Jemene, kde sa ešte stále odohráva najväčšia humanitárna kríza na svete, pokračujeme v pomoci s lokálnym partnerom. Zabezpečili sme potraviny, pitnú vodu a materiálnu pomoc pre desiatky domácností v najviac postihnutých regiónoch.

Izraelsko-palestínsky konflikt

Situáciu v regióne stále sledujeme prostredníctvom našich partnerov, ktorí sú priamo na mieste už od roku 2014. Momentálne pripravujú zásielky liekov pre západný breh Jordánu a Libanon, ktoré prinesú pomoc pre takmer 10-tisíc ľudí.

Klíma a ekonomický rozvoj

Etiópia

Obnovujeme vyklčovaný prales

Pokračujúce odlesňovanie v krajinách Afrického rohu je hrozbou nielen v dôsledku straty biodiverzity, degradácii pôdy či zvyšovaniu emisií CO^2, ale aj pre prehlbovanie chudoby miestnych komunít. Ľudí, ktorí sú po stáročia úzko prepojení s okolitou prírodou, zasahuje zmena klímy a strata lesných plôch veľmi výrazne. Ich živobytie je totiž priamo závislé od zmenšujúcich sa zdrojov potravy. Podľa Organizácie OSN pre výživu a poľnohospodárstvo (FAO) prežitie až 90 % extrémne chudobných ľudí v súčasnosti závisí od lesných zdrojov.

Na túto naliehavú výzvu reagujeme projektom agrolesníctva. V oblasti Guji na juhu Etiópie obnovujeme s využitím princípov agroekológie dvestohektárový prales, ktorý v minulosti trpel kvôli klčovaniu. Pomedzi pôvodnú vegetáciu sme vysadili viac ako 30-tisíc sadeníc makadamov a v blízkosti mladých stromčekov sme umiestnili včelie úle. Lesnej farme by okrem kvalitného včelieho medu malo krížové opeľovanie priniesť aj vyššiu úrodu makadamových orechov.

Keňa

Vyškolení farmári, učitelia a študenti

Pokračovali sme v obnove pestovania kešu stromov na kenskom pobreží. Popri distribúcii kešu sadeníc sme v minulom roku vyškolili 1150 drobných kenských farmárov so zameraním na ekologické poľnohospodárske postupy, kontrolu škodcov a chorôb, hnojenie, pôdu, vodu, odpadové hospodárstvo, biodiverzitu, manipuláciu po zmene úrody, férový výkup, výživu a zdravý životný štýl. Vďaka spolupráci so 172 miestnymi základnými a strednými školami sme ďalších 100-tisíc sadeníc kešu stromov pomohli vysadiť na školských pozemkoch.

Pomáhajte s nami aj naďalej!

Predstavili sme vám v skratke rok 2023. V mene ľudí, ktorým pomáhame, vám ďakujeme za priazeň a podporu.

Aby sme mohli ešte lepšie plánovať našu prácu a pomoc, je pre nás veľmi dôležitá pravidelná pomoc. Uvedomujeme si, že v dnešných náročných časoch to nemusí byť jednoduché. Ak je to však vo vašich silách, pridajte sa k pravidelnej podpore našej práce. Meňme spoločne svet a životy ľudí.

Ďakujeme!

WWW.INTEGRA.SK

Téma ročníku 2024: Portrét kresťana

Témata příštích vydání Rozsévače/Rozsievača

5/24 – Blahoslavení hladní a smädní po spravodlivosti
Uzávěrka do 4. 4. 2024

6/2024… Blahoslavení milosrdní
Uzávěrka do 10. 4. 2024

NABÍDKA UBYTOVÁNÍ

v rodinném domě, pro 6 – 8 osob.
Ubytování je v obci **Vikýřovice** na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou
Možno přijet i přímým vlakem Brno - Šumperk.
Jsme v podhůří Jeseníků - tudíž blízko do hor (lyže v zimě, cyklo a pěší turistika v létě).
Parkování možné na pozemku.
Více informací na tel. č.:
+420608451995
e-mail:
vera.jersakova@centrum.cz

S NÍM, SKYE JETHANI

Křesťanství nabízí lidem víru, lásku a naději. Přesto se zdá, že mnoho křesťanů nezažívá to, co tyto ideály hlásají. Čím to je? Je možné, že jsme v něčem neporozuměli podstatě křesťanského života? Je možné, že jsme život s Bohem zaměnili za něco jiného? Bible hovoří o tom, že jsme byli stvořeni k životu s Bohem. A sám Bůh touží po obnovení tohoto spojení. Místo života pod Bohem, nad Bohem, od Boha nebo dokonce pro Boha máme hledat život s Ním. Právě a jedině život s Bohem přináší uzdravení, naplnění a svobodu.

Skye Jethani je americký řečník, konzultant a kazatel. Dlouhodobě se věnuje tématu prolínání víry a kultury. Působil mnoho let jako editor časopisu Leadership Journal a moderátor podcastu Holy Post Podcast. Jeho texty byly publikovány v řadě amerických médií včetně USA Today či The Washington Post.

ZAČIATOK KONCA

„Když přišli do Kafarnaum, hned v sobotu šel (Ježíš) do synagogy a učil. I žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc a ne jako zákoníci" (Mk 1, 21-22).

Někdy mezi křesťany potkáváme lidi, kteří bazírují na plnění předpisů a zachovávání rituálů. Jde jim o to, aby vše klapalo podle toho, jak „se to má dělat".

Můžeme se však potkat i s lidmi, pro které je nejpodstatnější radostná zpráva – evangelium. Inspirují se životem Ježíše Krista a vším, co během svého pobytu na zemi dělal, jaké dával příklady, jaký měl zájem o lidi.

Když Ježíš navzdory židovským předpisům uzdravoval nemocné, osvobozoval je ode všeho, co od Boha odvádí, lidé se divili a říkali si: Jak je tohle možné? Jaký Bůh tedy vlastně je? Co je podstatné?

Zákon a pravidla jsou jistě důležitá, pomáhají nám v nasměrování za Ježíšem. Ale ještě důležitější je vypovídat o jádru evangelia: o Božím milosrdenství, odpuštění a smíření, o Jeho solidární lásce k lidem, zejména trpícím a chudým. Takto nám o Bohu svým konáním vypovídal Ježíš.

To, jakou máme představu Boha, a tedy v jakého Boha věříme, určuje, jakými lidmi se staneme. Budeme lidmi, co druhé neustále posuzují a odsuzují? Nebo budeme k druhým milosrdní a soucitní? **Ježíšova cesta je ta, kdy člověk ví, že je Bohem milovaný.**

R. H.

KONFERENCE SESTER BJB Z ČR A SR

srdce ženy

Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.

odbor sester
BRATRSKÉ JEDNOTY BAPTISTŮ v České republice

3. – 5. května 2024

Litoměřice

Pán Bůh nám dává ze své milosti novou příležitost k setkání a ke hledání Jeho pravd pro naše životy.

Přijďte spolu s námi znovu objevovat Jeho „poklady“. Těšíme se na každou z Vás.

Pokyny k přihlášení a platbě najdete na adrese: **www.konferencesester.cz**

Všechny ostatní informace najdete tamtéž.

Přihlášku, prosím, vyplňte i v případě, že nebudete požadovat ubytování ani stravu, zaplatíte pouze konferenční poplatek.

Ubytování se snídaní

je zajištěno v hotelu Roosevelt, Rooseveltova 18 a v Domově mládeže, Daliborova 5, Litoměřice.

Celková částka za konferenci včetně ubytování na 2 noci, stravování, balíčku na cestu a konferenčního

poplatku činí **2 425 Kč / 97€.**

Platební údaje pro sestry z Čech:

Číslo účtu: 631 123 09

Kód banky: 0800

Variabilní symbol: 911 815

Specifický symbol: číslo přihlášky /přijde vám do emailu po přihlášení/

Poznámka: jméno + sbor

Platební údaje pro sestry ze Slovenska:

IBAN: SK52 0200 0000 0011 2149 8655

Variabilní symbol: 31

Konstantní symbol: 0308

Specifický symbol: číslo přihlášky /přijde vám do emailu po přihlášení/

Poznámka: jméno + sbor

Upozorňujeme na termín ukončení přihlášek 01. 04. 2024.
Přihláška je platná po zaplacení částky za konferenci.
Nejpozději do **05. 04. 2024**

KONFERENCE SESTER BJB Z ČR A SR

Pátek

14:00 Registrace
15:00 Procházka po Litoměřicích pro zájemce / Vlastimil Malý
17:00 Večeře
18:00 **Zahájení konference** / předsedkyně OS BJB ČR a SR
Vedení: Jarmila Cihová
Představení služby:
1. Odbory sester BJB v ČR a SR
2. Aktuálně z Litoměřic / Vlaďka Štechová

Sobota

9:00 Vedení: Drahomíra Čurillová
Úvod k modlitbám: Pavel Coufal, předseda BJB v ČR
INVENTURA SRDCE / Ester Jankovičová (Krišková)
11:30 Oběd
14:00 Vedení: Pavlína Pospíšilová
ŽENA A JEJÍ POKLADY / Jitka Coufalová
16:00 Semináře:
Emoce ženy – požehnání nebo zátěž? / Ester Jankovičová (Krišková)
Hledání pokladů v Bibli / Laura Mair Smolníková
Rodina v ohrožení / Sabina Žitná
18:00 Večeře
19:00 Vedení: Ľudmila Sýkorová
Večer svědectví a chval / Hudební skupina z Litoměřic

Neděle

9.00 Vedení: Jana Pospíšilová
Úvod k modlitbám: Eva Mečkovská
Hudební skupina Credo
JAK SLOUŽIT DRUHÝM SVÝM POKLADEM / Ruth Maďarová
Společná píseň se sbírkou
Závěr konference
11:30 Oběd

*Bohoslužba pro děti v neděli 5. května 2024 bude probíhat v objektu **Naděje**.